ESPECIAL DEDICAT A DOLORES IBÁRRURI

treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 428 | Barcelona, 1 de desembre de 1975 | Preu: 10 pessetes

Presentació

Amb respecte i admiració

La "Pasionaria" compleix 80 anys el 9 de desembre. Fa temps que la "Pasionaria" és un personatge de dimensions històriques. Dintre del moviment comunista mundial la seva figura és equiparable a la d'un Ho Chi Minh o un Tito. Tot i no haver dirigit, com ells, cap estat revolucionari, la seva personalitat política s'ha forjat també en el curs d'una vasta epopeia col.lectiva, la de 1936-39.

Els moments revolucionaris són propicis a l'aparició de grans figures que encarnen la generositat, la grandesa, l'abnegació, totes les virtuts i energies creadores dels pobles que surten a la superfície en tals ocasions. La "Pasionaria" és fruit d'aquell moment.

Però abans era ja un gran personatge que es va destacar com a dirigent obrera, com a oradora excepcional, com a dirigent comunista internacional i com a primera figura en la lluita dels pobles d'Espanya contra el feixisme.

Té el mèrit singular d'haver conservat una aguda percepció dels sentiments populars, malgrat la distància imposada per un exili de mitja vida. Té el mèrit d'haver ajudat els comunistes espanyols a posar-se al dia, a rejovenir el partit sense divisions.

Els comunistes de Catalunya la sentim com a pròpia. En el seu aniversari, volem testimoniar la nostra admiració i el nostre respecte amb aquest número de TREBALL, que li dediquem.

En el 80 aniversari de Dolores Felicitació del C.C. del PSUC

Companya Dolores Ibárruri:

En apropar-se el 9 de desembre en què faràs 80 anys, t'enviem la nostra més fraternal felicitació, que sabem que interpreta el sentiment de tots els militants del PSUC i de centenars de milers de catalans que admirem la teva dedicació infatigable a la lluita contra l'opressió, per la llibertat i el socialisme. A desgrat de les distàncies i de les fronteres que ens separen de tu, et sentim pròxima, coneixem la teva nostàlgia d'Espanya, el teu desig de tornar per prosseguir aquí, amb nosaltres i amb totes les forces progressistes i revolucionàries, la batalla per un canvi democràtic que ja entreveiem proper.

Aquests dies, la desaparició de Franco ha despertat en milions d'espanyols l'esperança il.lusionada que, després de l'entronització de Juan Carlos, s'obriran les presons i les fronteres als presos i exiliats polítics i s'instauraran les llibertats democràtiques. Però aquesta esperança, derivada de la percepció de la correlació de forces que hi ha al país, només esdevindrà realitat si les masses es llancen a la lluita. L'actitud de Juan Carlos durant els períodes que ha exercit provisionalment la magistratura de l'Estat revela la seva manca de personalitat i de caràcter, com també la seva disposició a instal.lar-se en el més pur continuisme. Endemés, el pes dels ultres a l'aparell de l'Estat, que hereta Juan Carlos, fa esdevenir impossible l'evolució del Règim cap a la democràcia, la qual -en un futur immediat- només pot triomfar a través de la ruptura, per mitjà de la revolució política que preconitzem els comunistes i altres forces d'oposició.

No obstant això, la mort de Franco deixa el Sistema orfe del seu sostenim ment fonamental i obre possibilitats immenses per transformar l'espera de canvis en lluita per canvis; per treure les masses al carrer a reclamar l'amnistia, per conquerir noves zones de llibertat, per coronar la unitat de l'oposició, per avançar decididament cap a l'Acció Democràtica general i cap a la ruptura.

Els comunistes catalans, que estem compromesos en la tasca de promoure grans lluites obreres i populars amb la perspectiva de fer-les confluir en una Acció Democràtica Nacional de Catalunya, no escatimarem esforços ni sacrificis perquè el teu 81 aniversari poguem celebrar-lo aquí amb tu, en condicions de plena vigència de les llibertats democràtiques i nacionals.

Per molts anys!

El Comitè Central del
Partit Socialista Unificat
de Catalunya

Barcelona, 21 de novembre de 1.975

Itinerari de Dolores Ibárruri

Va néixer el 9 de desembre de 1895 al poble miner de Gallarta, Biscaia, una de les províncies que formen el país basc. Del seu origen social, ella en parla en les seves Memòries,"El único camino" :

"Todos mis parientes, castellanos y vascos, fueron mineros. Mi abuelo materno murió en la mina, aplastado por un bloque de mineral. Mi madre trabajó en la mina hasta que se casó; mi padre desde los dieciocho años en que dejó el ejército carlista al terminar la última guerra civil, hasta que murió a los 67 años. Mineros fueron mis hermanos y minero mi marido."

Volgué estudiar per a mestra i no en tingué els mitjans. Per tal de guanyar-se el pa treballà de minyona i als vint anys es va casar amb el miner revolucionari Julián Ruiz Gabina.

En casar-se, Dolores Ibárruri es traslladà a Somorrostro, on treballava el seu home. En tant que muller de miner perseguit per la reacció i els galifardeus a sou de les companyies mineres estrangeres i nadiues, conegué les vicissituds materials més angoixoses, però també l'activitat solidària, el món del proletariat no resignat, combatiu i fraternal.

A Somorrostro, Dolores Ibárruri milità tot seguit en l'organització socialista local i als 23 anys era ja una activista que prenia consciència del sentit de l'explotació i mals tractes de què eren objecte els treballadors. Prengué part en la campanya electoral que l'any 1918 va dur Indalecio Prieto i Pablo Iglesias al Parlament espanyol. L'any 1919, l'"Agrupación Socialista de Somorrostro" esdevingué comunista i pas sà a ésser una secció del Partit Comunista d'Espanya quan aquest fou creat l'any 1920. Aquell mateix any, Dolores Ibárruri era elegida membre del Comitè Provincial de Biscaia del Partit Comunista.

Fou aquella una època de sectarisme i voluntarisme que, analitzats avui, ens semblen insòlits; però en aquell context eren exponent coherent de la feblesa teòrica del moviment comunista en general i de la combativitat dels militants que diàriament exposaven llur llibertat i vida per avançar "a fuerza de puños y pistolas", com evoca ella mateixa en les seves Memòries. Conegué, doncs, la tàctica ineficaç de l'acció terrorista que tant ha perjudicat la causa revolucionària. Aquella experiència serví als marxistes de la generació, de Dolores Ibárruri per buscar i promoure l'acció organitzada de les masses dirigida per una teoria revolucionària: el marxisme-leninisme.

Una de les activitats de la nostra companya en aquell temps era escriure per a la premsa obrera clandestina amb el pseudònim de "Pasionaria".Per aquest nom la conegueren i la coneixen encara arreu del món com a símbol de la llarga i gloriosa lluita dels pobles d'Espanya contra la dictadura feixista.

L'any 1930, Dolores Ibárruri assistí, en tant que membre del Comitè Provincial de Biscaia del Partit Comunista, a la Conferència de Pamplona, celebrada clandestinament a Bilbao. Allí fou elegida membre del Comitè Central del PCE. Com a resultat del nou càrrec que li confià el Partit, hagué de deixar la seva terra basca, la conca minera i tot allò que havia fet d'ella el que encara és avui, per traslladar-se a Madrid a la Redacció de "Mundo Obrero" i a responsabilitzar-se del treball entre les dones per decisió del Buró Polític del PCE. Aquella fou la seva primera experiència important en el moviment femení, experiència que amb els anys s'enriquí considerablement fins es devenir una de les dirigents de la Federació Internacional de Dones.

El 17 de març de 1932 es reuní a Sevilla, legalment, el IV Congrés del PCE en el qual fou reelegida membre del Comitè Central. En aquell congrés, el PCE dóna un pas de significació històrica en rebutjar el sectarisme i el dogmatisme que prevalia entre els seus quadres dirigents i creà les condicions per esdevenir un partit de masses, amb una línia revolucionària basada en la realitat espanyola. En l'aplicació d'aquesta nova línia es destacà amb energia i molta intel.ligència política el company José Díaz, nomenat secretari general.

Pel juliol de 1935 es va reunir a Moscou el VII Congrés de la Internacional Comunista, que també iniciaria una nova etapa creadora per al moviment comunista mundial en proclamar i argumentar la necessitat de la unitat antifeixista a nivell nacional i internacional enfront de l'aparició i extensió del nazi-feixisme a Europa, fenomen engendrat pel capitalisme, que ja no podia manar amb mètodes liberals i demagògicament paternalistes.En aquell congrés, José Díaz y Dolores Ibárruri foren elegits membres del Comitè Executiu de la Internacional Comunista. Dolores tenia 40 anys.

No cal dir que, abans i després d'aquell esdeveniment històric, Dolores Ibárruri conegué les presons, la persecució de la reacció espanyola, la difamació del clericalisme reaccionari que la presentava com l'encarnació del dimoni, les provocacions dels senyorets falangistes que recorrien fins i tot a l'assassinat contra el moviment obrer i antifeixista.La vida de Dolores Ibárruri en aquell període fou extremadament difícil, ja que hagué de combinar la seva activitat de revolucionària professional amb la seva condició de mare. D'aquest aspecte de la seva biografia se n'ha parlat poc, com si no oferís grans ensenyances d'ordre militant. Fou la seva una prova escruixidora que només pogué superar una força moral i una convicció política com la de "Pasionaria".

En les eleccions del Front Popular celebrades pel febrer de 1936, Dolores Ibárruri fou elegida diputat per Astúries. A ningú no va estranyar que una basca guanyés els vots dels treballadors asturians perquè durant i després de la insurrecció revolucionària asturiana del 1934, "Pasionaria" es destacà com organitzadora de l'acció solidària, a nivell nacional i internacional, a favor dels empresonats, dels orfes i dels perseguits de l'heroica Astúries. La seva acció fou d'una eficàcia que ni els seus adversaris pogueren negar-li. La creació legal del "Comité pro infancia obrera",amb dones de totes les tendències republicanes, socialistes i liberals, de capes socials burgeses i destacedes intel.lectuals, posà de relleu els dots de Dolores Ibárruri com a promotora d'una eficaç unitat antifeixista.També sabé aprofitar els consells leninistes sobre la utilització dels organismes legals en època de reflux revolucionari.

Com a diputat per Astúries i portaveu de la minoria comunista al Parlament de la República, Dolores Ibárruri deixà parats amics i enemics per la seva eloqüència i tenacitat a l'hora de denunciar la repressió i l'explotació dels treballadors, a l'hora de defensar els drets trepitjats d'obrers i pagesos de tot Espanya. N'és testimoni per a la Història l'acta de cada una de les sessions de les Corts republicanes en les quals intervingué "Pasionaria".

Oviedo 1936. Dolores llança l'alerta contra el feixisme

Durant tota la guerra, Dolores Ibárruri fou incansable, com a membre del Buró Polític del PCE, com a vice-president de les Corts republicanes, com a presidenta d'una organització femenina creada pel govern republicà per ajudar els combatents del front i com a principal portaveu de la causa republicana entre l'opinió internacional.

Els historiadors de la guerra d'Espanya, des d'Hubg Thomas a Ricardo de la Cierva, reconeixen el paper que va jugar Dolores Ibárruri en l'esforç d'agitació política, de promoció eficaç de la causa de la República, brutalment agredida per la reacció espanyola amb l'ajut del nazi-feixisme i del Vaticà d'aquella època. No es pot parlar de l'heroica resistència d'aquells 32 mesos sense referir-se a l'acció de "Pasionaria". Els qui aleshores ens trobà-

Itinerari de Dolores Ibárruri

vem a Barcelona,no oblidarem mai la seva vèu, la d'aquella nit del 16 de març de 1938.

A Pedralbes estava reunit el govern de la República i alguns ministres hi propugnaven la capitulació. El PSUC, el PCE i les JSU mobilitzaren la població barcelonina en unes poques hores.Tothom va fer cap a la Diagonal i allí, encapçalats per la veu de "Pasionaria", escampada mitjançant altaveus instal.lats en un cotxe, vam fer cap a Pedralbes per expressar la voluntat de prosseguir el combat fins a la victòria. La veu de Dolores Ibárruri era l'única que ressonava entre aquella multitud angoixada i silenciosa. Era una veu amb autoritat perquè, a l'hora del combat, ella i el seu partit donaven l'exemple.

"Un cop arribats al palau de Pedralbes, Dolores Ibárruri, Serra Pàmies pel PSUC i un representant de la CNT entraren a exposar al govern reunit quina era la voluntat dels milers i milers de manifestants. Fou "Pasionaria" qui, en baixar, donà compte pels altaveus dels resultats de la seva missió: no hi hauria capitulació.

Podríem recordar altres fets relacionats amb Dolores Ibárruri i Catalunya, però, més que un anecdotari, ens proposem donar una visió global de la nostra companya, i el seu itinerari no s'aturà en la guerra d'Espanya.

L'any 1942 morí a Tiflis, la Geòrgia soviètica, José Díaz, secretari general del PCE. S'obrí una crisi en la direcció d'aquest, atesa la dispersió dels seus dirigents i quadres, la guerra mundial amb tots els seus condicionants i l'existència, dins del Comitè Central del PCE, d'elements que s'havien corromput políticament i personalment o que, en el millor dels casos, s'havien desmobilitzat en tant que revolucionaris. Per a Dolores Ibárruri fou una prova difícil i, gràcies al seu instint i honestedat, pogué preservar la unitat entorn de les forces més sanes del Partit ja que, sortosament,els elements esmentats eren minoria.Dolores fou elegida secretari general del PCE i això contribuí, entre altres coses, al fet que els elements corromputs es mostressin tal com eren. El Partit seguiria endavant i ells quedarien al racó dels renegats o agents provocadors.

La secretari general del PCE no tingué la feina fàcil. Els seus detractors empraren les tàctiques més brutals i més immorals per tal de dividir el PCE. Però, encapçalat per Dolores Ibárruri, el PCE seguí avançant i enfortint-se, creant noves promocions de comunistes a l'interior del país.

L'any 1954 es celebrà el V Congrés del PCE, dinou anys després de la celebració del IV a Sevilla. El V Congrés ja fou reflex de la renovació, que es feia de mica en mica, de la sang i el moll del partit de José Díaz i aquesta realitat s'expressà per la presència al mateix de comunistes joves, educats en "la pau" franquista.Fou un congrés històric perquè justificava la tenacitat, el "voluntarisme" d'un grapat de veterans, encapçalats per Dolores Ibárruri, que tingueren la visió d'orientar tot l'esforç polític dins d'Espanya; justificà la sang vessada pels homes i dones que el Partit envià al país des de l'exili en els difícils i aterridors anys dels afusellaments diaris.

El VI Congrés del PCE va nomenar un Comitè Central rejovenit en el qual, al costat dels veterans més provats i dipositaris de la unitat del Partit, s'afegiren joves de l'interior, dirigents d'accions inèdites moltes vegades, promoció de nous comunistes per a una etapa històrica nova.

El Comitè Central sorgit d'aquell congrés elegí president del PCE la companya Dolores Ibárruri i secretari general el company Santiago Carrillo.

Fa 15 anys que Dolores Ibárruri és president del PCE. Anys difícils perquè han hagut d'afrontar crisis importants en la direcció del PCE, la més greu de les quals tingué l'origen en la intervenció dels països del Pacte de Varsòvia (llevat de Romania) a Txecoslovàquia. Es pot afirmar, sense deformar la realitat ni fer l'apologia de ningú, que la posició presa per Dolores Ibárruri, al costat de la majoria del Comitè Executiu del PCE, de condemna d'aquella intervenció, ha estat decisiva. La seva actitud serví, a la vegada, com punt d'equilibri entre els qui volien anar més enllà i els qui procuraven no moure's de posicions incondicionalistes. Sense caure en l'antisovietisme que alguns volien estendre en l'equip de direcció del PCE, aquest es mantingué, sota la direcció de Dolores Ibárruri i de Santiago Carrillo al cap del Comitè Central, com el partit que és avui, partit que, com el nostre PSUC, actua sobre la realitat canviant dels pobles d'Espanya; partits capaços d'elaborar una línia estratègica i una tàctica que corresponguin al nostre temps, tan diferent -en molts aspectes- al de fa vint anys.

Dolores Ibárruri va saber orientar-se en condicions difícils, potser més difícils per a ella que per a cap altre dirigent del PCE. I, com en altres moments de la seva vida, fidel als principis de l'internacionalisme i a la seva condició de filla de la classe obrera basca, segueix -als seus vuitanta anys- avançant al ritme de la nostra època apassionant, la que ens du, irreversiblement, cap al socialisme.

Núria Pla

Avui, Dolores ens diu:

"Hi ha, sens dubte, una connexió entre la lluita contra la dictadura franquista que lliuren a Espanya la majoria de les forces socials en presència, i tota la perspectiva revolucionària i socialista traçada en el Manifest-Programa del nostre Partit Comunista, que acabem d'aprovar a la nostra Conferència.

"Ja en la nostra guerra, llavors que teníem els fusells a la mà, els quals preníem per defensar-nos de l'agressió feixista, el nostre Partit lluitava per la República Democràtica i Parlamentària; fins i tot en aquell període, en plena guerra, quan nosaltres érem una gran força, nosaltres, comunistes, vàrem proposar eleccions a Corts.

"I en aquells anys de lluita dura, llavors que érem la força o una de les forces fonamentals de la República, vàrem estar d'acord en sortir del Govern si això ajudava la victòria.

"Mai no vàrem tenir més de dos ministres i, l'últim any, un sol ministre.El Partit Comunista no exigia llocs al Govern; exigia llocs als fronts.

"A l'Espanya del Front Popular, que ja no era una Espanya de predomini capitalista, existia el pluripartidisme, existien les llibertats democràtiques.

"Ja llavors defensàvem la possibilitat de passar al Socialisme a través d'una República Parlamentària."

"I per a mi,comunista de la primera fornada, que ha viscut les diferents etapes del desenvolupament del nostre Partit,és una alegria veure en aquesta reunió no solament els vells companys coneguts, sinó també les noves promocions que arriben de les fàbriques, del camp, de les universitats, de diferents horitzons polítics i religiosos, i marxen braç per braç amb nosaltres, en la lluita per una Espanya de llibertat, de democràcia i de socialisme, per formar en la gran familia comunista que aspira a crear una Espanya, en la seva multiplicitat nacional i regional, que sigui pàtria i llar per a tots els espanyols."

(Dolores Ibárruri en el discurs de clausura de la II Conferència del PCE, setembre 1975)

L'amnistia i «Pasionaria»

El moviment insurreccional d'octubre de 1934, que va tenir per escenari més cruent la terra asturiana i per principals protagonistes els seus heroics minaires, va ser reprimit de manera sangonent per les forces de la Legió i de Regulars, a les ordres, ja aleshores, de Franco i d'altres militars reaccionaris. Després d'octubre de 1934, s'amuntegaven a les presons espanyoles 30.000 presos polítics. La victòria rotunda del Front Popular a les eleccions de febrer de 1936, que va tenir un punt essencial de convergència democràtica i d'atracció de masses en l'exigència de l'AMNISTIA, va fer diputats comunistes per Astúries a Juan José Manso -condemnat a 30 anys de presó per la seva participació al moviment insurreccional- i a Dolores Ibárruri.

Els presos polítics de Gijon i d'Oviedo, quan van tenir notícia de la victòria del Front Popular, es van sollevar per exigir la seva llibertat immediata. Però les autoritats regatejaven aquest dret tot dient que s'havia de reunir el Parlament, formar-se un nou govern, dictar-se lleis sobre aquest aspecte, etc., etc. Dolores i altres dirigents del Partit van anar primerament a la presó de Gijon, ja voltada per la Guàrdia Civil, i van aconseguir parlar amb el director i amb els presos polítics, al servei dels quals i de les seves famílies es van posar.

A la presó d'Oviedo, envoltada pels guàrdies d'assalt, s'havien aplegat les famílies dels presos polítics i una gran gentada que esperava la llibertat dels presos. Al portaló de l'edifici de la presó hi havia l'alcalde d'Oviedo, que va sortir al pas de Dolores per explicar-li la situació que s'havia creat pel sollevament dels presos i li va preguntar què es podia fer. "Pasionaria" respon: "CAL OBRIR LES PORTES DE LES PRESONS", i el diputat socialista Moreno Mateo ho corrobora. Però les autoritats no ho entenen així i amenacen amb reprimir violentament els presos. S'hi distingeix el governador militar, el feixista Caballero.

Dolores, Maldonado i Mateo són autoritzats a parlar amb els presos polítics sollevats i quan aquests pregunten "I què diu la "Pasionaria"?, Dolores respon: " La 'Pasionaria' diu que teniu raó, Nosaltres estem obligats a aconseguir la vostra llibertat passi el que passi, amb juridicitat o sense. Les vostres famílies són aquí, esperant, i hem d'obtenir la vostra llibertat."

Dolores surt al carrer i parla amb les famílies i amb la gentada ja concentrada davant de la presó. Els promet alliberar els presos i demana que s'allunyin un tros dels murs de la presó per tal d'evitar qualsevol provocació. Mentrestant, davant del clos on estaven els presos polítics -que maldaven, en moviment de catapulta, per fer saltar els forrellats de les grans portes de ferro-, havien estat col.locades dues metralladores amb les seves dotacions disposades a obrir foc contra els presos. "Pasionaria" crida, alhora que s'a balança damunt del reixat del rastell i s'hi enfila: "Companys! Que us volen afusellar! Davant vostre hi ha les metralladores!" Aquella porta salta gràcies a l'empenta dels presos, però els carcellers tanquen els forrellats del rastell de fora i "Pasionaria" resta dins de la presó, amb els presos, una més entre ells.

A partir d'aquest moment és Dolores qui, en nom dels presos, negocia amb el director de la presó i amb les autoritats. Dolores repeteix una i altra volta: "Aquí no hi ha més solució que posar els presos en llibertat!" Li diuen: I qui n'assumeix la responsabilitat ? "Jo!", respon "Pasionaria". Però hi ha també presos comuns, què en fem:. "Posar-los també en llibertat", contesta Dolores. "Ahir podrien vostès haver fet una diferenciació. Avui, no." "Tingui vostè les claus i obri la presó", li diu l'administrador lliurant-li un manat de grosses claus. I "Pasionaria" va córrer pels passadissos a obrir les portes mentre cridava: "Companys, tots al carrer, tots al carrer..!"

Dolores acaba així el relat que fa d'aquest fet emotiu i alliçonador en el seu llibre "El único camino": "Com una allau es van llançar cap a la sortida. Tots em volien abraçar alhora. Quan els presos van començar a aparèixer a la porta de la presó, allò va ser la bogeria. Les mares, les dones, els fills, els amics, els companys es llançaven a trobar els homes que, amb tanta enteresa i posant-hi la vida, havien lluitat per la llibertat i la democràcia per tal d'impedir que Espanya fos una presó feixista."

Aquesta experiència, aquesta lliçó d'audàcia, ens ha de servir avui en la lluita per l'AMNISTIA, perquè AQUI I ARA, NO HI CAP MES SOLUCIO QUE POSAR ELS PRESOS EN LLIBERTAT, IMPOSAR L'AMNISTIA GENERAL PER ALS PRESOS I EXILIATS POLITICS, SENSE EXCEPCIONS.

Miquel Nadal

LA FE DE DOLORES EN LA JOVENTUT

Tothom coneix el gran interès que sempre ha sentit Dolores Ibárruri envers la joventut, la seva preocupació perquè els nous brots fessin més esponerós l'arbre del partit de la classe obrera.

En el VIII Congrés del Partit Comunista d'Espanya, deia Dolores:

"A les nostres files venen noves promocions juvenils que amb saba nova, ardent i combativa, impedeixen l'arteriosclerosi política i són la continuïtat de la nostra lluita.

"Estimulant aquestes promocions juvenils i donant llum verda a la seva combativitat, al seu entusiasme, a la seva capacitat, farem invencible el nostre Partit en la continuïtat de la seva lluita pel socialisme i com el destacament més avançat de la classe obrera, dels camperols, dels intel.lectuals i d'aquestes admirables dones que han portat al nostre Congrés l'eco de la lluita, de la consciència revolucionària, de la fermesa política de les dones treballadores, que cada dia s'enfronten amb el règim d'opressió i de misèria.

"I el que és admirable és que aquestes joves promocions es fonen, com ho veiem en el nostre Congrés, amb els companys veterans..."

Molts textos podríem evocar on la companya Dolores parla de la joventut. Com una mostra no solament de la seva atenció envers la joventut, sinó, sobretot, de la seva gran fe en les joves generacions, copiarem les paraules finals del seu llibre "El único camino", la lectura del qual recomanem a tots els joves que lluiten o volen lluitar per un esdevenidor lliure i net. Diu la "Pasionaria", referint-se a la joventut:

"Ella és la nostra esperança. I estic segura que ella marxarà, està ja marxant, per l'únic camí que fa dels homes senzills herois, constructors d'una nova vida, d'un món nou: pel camí de la lluita per la democràcia, per la pau, pel Socialisme."

Míting a Roma 14 de desembre

Recordem que les direccions dels Partits Comunistes d'Itàlia i d'Espanya s'han posat d'acord perquè Roma sigui la seu de la gran festa del 80 aniversari de la companya Dolores Ibàrruri. S'han escollit els dies 13 i 14 de desembre. La tarda del 14 es farà un gran míting al Palau dels Esports de l'EUR, de la capital italiana.

Que força delegacions catalanes hi estiguin presents!